

Universitätsbibliothek Paderborn

**Theodōritu Episkopu Kyru Kai Eyagriu Scholastiku
Ekklēsiastikē Istorya, Eklogai Apo Tōn Istoryōn
Philostorgiu Kai Theodōru**

Theodoreetus <Cyrrhensis>

Mogvntiae, 1679

X. De Apolline Daphnaeo & de sancto Babila.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14162

CAP. IX.

Derelegatione & fuga magni Athanasi.

EODE M tempore Athanasius, quinto
quarto quidam in cunctis pro ve-
ritate certaminibus invictus, aliud tur-
sus discrimen subiit. Nam dæmones
cum efficaciam lingue & prectionum
Athanasii ferre non possent, ministros
suos ad maledicta in eum congerenda
incitarunt. Ac multa quidem in eum
dixerunt, poscentes ab impietatis pa-
tronu, ut Athanasium urbe expellerent:
Inter cetera vero hoc adjecterunt; Si
Athanasius remanserit, nullum Gentil-
em esse remansurum: illum enim cun-
ctos ad suas partes brevit aducturum.
His supplicationibus admissis, Julianus
Athanasium non modo pelli jussit, ve-
rum etiam morte mulctari. Ea re con-
territis Christianæ religionis sectatori-
bus prædictissime fertur, motum illum
brevi cessaturum. Nubem enim esse
dixit, quæ celerrime dissolveretur. Sub-
duxit se ramen, cum eos qui contra i-
plum missi fuerant, advenisse jam com-
perisset, nactusque in ripa fluminis na-
vigium, subiectus est in Thebaïdem.
Is vero cui cardes Athanasii mandata
fuerat, auditâ ejus fugâ, quantocuyus C
eum persecui cepit. Quem præveni-
ens quidam ex familiaribus Athanasii,
cum festinare illum nuntiasset, nonnulli
ex comitibus orabant, ut in solitudi-
nem defleteret. Ipse vero gubernatori
præcepit, ut navigium recta Alexan-
driam dirigeret. Sic igitur cum contra
persecutorem ipsum navigarent, oc-
curritis qui mandatum cædis acce-
perat; & quantum inde abesset Athana-
sius, sciscitur. Ille haud procul ab-
esse eum respondit: coque dimissi A-
lexandriam profectus, reliquo tempo-
re Imperii Juliani, ibi delituit.

ΚΕΦ. Θ.

Πιριτηνεικοριας την αγια την απαστολην και φυγην.
KΑτετον τον δασόν απαστολην των
οπωνεισθαντος απαστολης αγωνισης
επεργισθεισην διαδικασην. οπχεν γονιστες γη
οιδαιμονες της απαστολης γλωσσης και προ-
σωχης της ιχνου, οπσικεις υπεργραφει
τος και σπειρα λεισειας και θωπλισαν. και
των αις μηνιν αιλας αφηκαν φωναι,
αινειοντες τον προστελετης ασεβειας ζε-
λασιαν τον απαστολην. προσειπηναν ο και
ταυτων ει απαστολης μενον, οδεις ειλια
μενει απαντες γρειτον δικειον μεταστοχη-
σην. ταυτας ιελαιανος τας ικετειας διεξαμφρο-
ση ζελαθηναι μονον προσεταζεν, απο
και αινειρεθηναι τον απαστολην. την ο διασ-
τον ορρωδειων, προσρηκεναι λεγει Την τα-
χειαν Εθορύει και άινυν. νέφος γράντον προ-
ηγορεις διαλυσμενον οπι ταχισα. υπεχ-
ρησει ο όμοιος, εληλυθεναι της απεσαλμενης
μεμαθηκοις. και πορθμειον διρφων αφετη
οχθην Επολαις, Επιτην θησαιον χωρι
ανηγει. οι αινειλειν αινην προσειλμενος, πυ-
θορμος της φυγης, και ακεριτος εδικαιη
επεργατης της γιωειμων προσδιπρότος.
Cορδρα ελαινην αινην ειρηκότος, πινες μην τη
συσόντων Επι την έρημον οικλάνην ικέτουν
αινος, την κυρειητη Επι την άλεξανδρεια
ιδούμα το προθμειον εκέλευεν. Στα δη αιλαι
και αινηκρυτα διώκοντος φερομενων, ικεν οτι
θανατει τας ειναιας δεδεγμενος, και προσ
αφετην ο απαστολης, πρεσ. οι αιλαι
τητον επιων, οικειον μην απέπεμψεν. αινος
της άλεξανδρειαν και ληπασε, και το λειπομε-
νον της ιελαιανε βιοιης αινηδι διελαζεν.

CAP. X.

De Apolline Daphneo, & de sancto Babyla-

JULIANUS vero cum bellum Persis
infere vellet, ad cuncta que in orbe
Romano erant, oracula fidissimos ex
subditis suis misit. Ipse Apollini Pythio
qui apud Daphnem colebatur, suppli-
cavit, ut futura sibi ostenderet. Re-
spondit Apollo, cadavera mortuorum
in proximo collocata obstatre va-
ticiniis: ea prius transferenda esse al-
lium in locum; se deinde responsa

ΚΕΦ. Ι.

ταυτα την απολλωνα τον οι δασοφηνη την επιστολην.
Iουλιανος ο περσαις Πινεραθοιαν Βαλο-
μενοι, εις αιταια μην την ειωμαιον
ηγεμονιαν ιενησηνεις οι διν θνητας την ιπ-
κονων ξεπεμψεν. οι διν οι την πυθιοντον διαφ-
νειον ικετευε, δηλωσαι οι τα εισ ομενα. ο δη, οι δι
γιτονθοιας ιερης εφη ημποδων γινεστη
μαλεια, και χρηναι τητες προστερον εις ετε-
ρον μεταλειπηαι χωριον, ειδι οτως απαγ-

γέλαι τὸν πορρόποιον εἰς γράμματα εἶπομεν, μηδὲ τοῦ τεμένες ἐκπαθαρθέντος. Καὶ ἐπένοντο τὸν κατεργόν αὐτοῦ τὸν κατέκτοντον οὐαλίνην μαρτυρόντας· βασιλεὺς καὶ τῶν Σινατηνούσιων αὐτῷ μεσσεύοντα λείψαντα. καὶ δῆλον ὅτι δομάνις, ωτὸς τοῖς ἐπείνες χάσιτετης Σινατηνούσιων οὐαλίνης εἰργόμενός τοις δηλοῖς Σινατηνούσιων. εἰς γράμματα εἶπομεν, μηδὲ τοῦ τεμένες τοῦ πορρόποιον μαρτύρων τὰ λείψαντα, τοῖς Σινατηνούσιων μεσσεύοντα παρηγόντος. οἱ διάστατοι τοῦ αἵλοντος καὶ τοῦ λαϊκοῦ, οἱ διάστατοι τοῦ λαϊκοῦ, πανδημία των πόλεων, χαρβώντες κατὰ τὸν δαστικὸν αἴσιον μελαφδιαν, καὶ καθ' ἑκαστον κώλουντα οὐαλίνες αἴσιοι πόλεων παῖδες οἱ προσκυνεύοντοις γλυπτοῖς. ήδην γὰρ διάμονος ποστελάμενον, τὸ μαρτύρον τοῦ μεσσεύοντος.

Κεφ. ια'

Περὶ θεοδόρου τοῦ ὁμολογοῦτον.

IΟΥΛΙΑΝΟΣ ὁ τὸν ἐνταῦθεν αὐτὸς προστήνθησεν αὐχύνειν σὸν ἐνεγκὼν, τὴν ὑσεραιά τοῦτος χορείας ἐπείνες ἡγεμόνας Σινατηνούσιων προσέσταξε. Καλέστι οὐ παρχώντων την πικάντα, κατατηνόντων την πικάντα, των σαιτῶν τύραννον ἐπέφερεν, δόξαντος ἐφιεμένοις τοῖς χριστιανοῖς μὴ ταχαχεῖν τὸ ποδόνεμον. ιδὼν δὲ ὅμως τὸν βασιλέα ἐγκρατῆντας θυμός οὐδὲ μναύμενον, νέον πινάκα Σινατηνού κοσμήμενον βαδίζοντα καὶ τὸν ἀγορεγὸν αἴσιοτας, καὶ δημοσίᾳ τέτον Πτολεμάου κηρύσσας, ιμάστι μὴν τὰνώτα κατέξαντεν, οὐνέπι οὐδιώσεται πλανεύεις οὐδὲ τέτοποιον διεβέλεσεν, ἔως τον διεξάμενον, μέχει ληγύστης ημέρας. εἴτα διαταχόντος σιδηρέας δεσμὰ ταξιδεύεις, φυλαχθῆναι προστέταξε. τοῦτα ἔως τὸν Ιεραπετρίνον διδάξας, καὶ γένεσι τὸν καρτερίαν απαγγείλας, ξενῶν μηνήσιαν εἶναι, τοῦ δὲ χριστιανῶν θηλάσαν ἐλεῖσε τὸ ινόμενον ετῶ πέντες οὐθομάνης, ταῦτα πατεῖν ἐτέρες σὸν εἶσας. καὶ μέντοι καὶ τὸν θεόδωρον ὀπέλευσε τῆς οὐρανῆς αἴφετηνα. τέτο γάρ τὸ οὔμα τοῦ οὐρανού φυγάσθιας αἰγαλοῖσι.

A daturum. Nihil enim se dicturum esse, templo minime repurgato. Erant enim tunc temporis in eo loco depositae, invictissimi martyris Babylone, & adolescentium, qui cum eo occisi fuerant, reliquiae. Satisque apparebat, falsum vatem martyris illius virtute, à consueta oraculorum vanitate prohiberi. Quod cum ipse quoque Julianus probe nosset, ex pristina enim religione quam professus fuerat, perspectam habebat martyrum potentiam: aliud quidem cadaver nullum inde transfluit: solas vero invictissimorum martyrum reliquias, à Christianæ religionis cultoribus exportari jussit. Hi alacramino ad lucum venientes, arcam carpento quod à bigis trahebatur, imposuerunt: eamque ceteratim praecedentes, cum tripudio in urbem duxere, Davidicos hymnos cantentes, & singulis versibus hanc clausulam addentes: Confundantur omnes qui adorant scutillia. Martyris enim translationem, devotionem esse dæmonis existimabant.

Cap. XI.

De Theodoro Confessore.

JULIANUS vero ignominiam ex ea re sibi illatam non ferens, postero die duces illius pompæ comprehendendi jubet. Tunc Salustius qui per id tempus Praefectus erat prætorii; quamvis simulachrorum cultui mancipatus, tyranno persuadere conatus est, ne Christianos, qui martyri gloriam ambibant, compotes voti sui redderet. Sed cum videbat Imperatorem iram suam comprehendere non posse, adolescentem quendam Divino zelo praeditum qui per forum incedebat, corripit jussit. Cumque cum coram omnibus multitudine equuleo imposuisset, tergum ejus loris lacerati, & latera unguis fodi præcepit. Atque hoc à prima luce usque ad vesperam facere perseveravit. Post hæc ferreis vinculis constrictum custodia tradidit. Postridicē mane cum rem ad Julianum retulisset, & adolescentis constantiam narrasset, ipsis quidem claderit atque ignominiam Christianis vero gloriam hæc afferre adjecta. His permotus hostis ille Dei, alios similiter cruciati veruit. Quin etiam Theodorum ex carcere dimitti jussit, hoc enim nomine adolescentis ille & strenuus veritatis athleta vocabatur. Eun-

R. iii